

podaným na poštu v T. dne 4. listopadu 1926, dále tím, že obžalovaný tehdy i napotom veškeré v uvedeném dopise obsažené urážky jakož i další jiné obvinění z trestných činů, z nečestných jednání a z opovrhlivých vlastností sdělil své manželce, svým čtyřem zletilým dětem, svému bratrovi, svému synovci a jeho družce, že těmto příbuzným obsah onoho dopisu přečetl a svému bratrovi i opis dopisu toho odevzdal. Rozsudkem okresního soudu v Tachově ze dne 13. ledna 1927 byl Emanuel K. uznán vinným přestupkem podle § 487 tr. zák., jehož se dopustil tím, že na otevřeném korespondenčním lístku ze dne 4. listopadu 1926 obviňoval Marii F-ovou lživě ze zločinu krádeže, aniž obviňování to šlo tak daleko, by nabylo vlastnosti, které tu podle § 209 tr. zák. býti musí, by se stalo zločinem utržení na cti. O ostatních v soukromé obžalobě uvedených trestných činech neobsahuje rozsudek ani v části dispositivní ani v důvodech nejmenší zmínky. Proti rozsudku ohlásil odvolání pouze obžalovaný v čas, a když jeho právnímu zástupci — aniž o to podle § 467 tr. ř. žádal — bylo doručeno vyhotovení rozsudku, podal dne 31. ledna 1927 provedení odvolání, v němž uplatňoval důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) (§ 468 č. 3 tr. ř.). Krajský jako odvolací soud v Chebu zrušil rozhodnutím ze dne 9. března 1927 rozsudek ve smyslu § 475 odst. třetí tr. ř. jako zmatečný ve smyslu § 281 čís. 7 tr. ř., jelikož obžaloba nebyla úplně vyřízena, v tom směru, že ohledně urážek v dopisu ze dne 31. října 1926 obsažených v rozsudku není ani slovem zmínky, a okresnímu soudu uložil, by ve věci znovu jednal. Novým rozsudkem okresního soudu v Tachově ze dne 25. října 1927 byl Emanuel K. uznán vinným opět přestupkem podle § 487 tr. zák., spáchaným obsahem korespondenčního lístku ze 4. listopadu 1926. Od obžaloby ohledně dopisu ze dne 31. října 1926 byl podle § 259 čís. 3 tr. ř. osvobozen. Proti tomuto rozsudku ohlásily a provedly obě strany odvolání, soukromá obžalobkyně také z výroku, jímž byl K. od podané obžaloby osvobozen. O těchto odvoláních nebylo dosud rozhodnuto. Rozhodnutím krajského soudu jako soudu odvolacího v Chebu ze dne 9. března 1927 byl porušen zákon, neboť napadati rozsudek proto, že obžaloba nebyla úplně vyřízena, měla právo pouze soukromá obžalobkyně, ta však odvolání vůbec nepodala a nebyl tedy odvolací soud oprávněn rozsudek, když tu nebylo odvolání oprávněného obžalobce, z důvodu § 475 odstavec třetí (§ 281 čís. 7 tr. ř.) zrušiti. Následkem toho jest ovšem i celé projednání věci, jež zmatečnému rozhodnutí odvolacího soudu ze dne 9. března 1927 následovalo, tedy i druhý rozsudek okresního soudu v Tachově ze dne 25. října 1927 zmatečné. Bylo proto zmateční stížnosti podle § 33 tr. ř. na záštitu zákona vyhověti a podle §§ 292 a 479 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 3132.

Zločinem podle § 87 tr. zák. jest úmyslné (ze zlomyslnosti předsevzaté) přestoupení normy, která zakazuje přivodění nebezpečí pro život, zdraví nebo bezpečnost těla lidí; zlý úmysl pachatelův musí směřovati ku přivodění tohoto nebezpečí, zlý úmysl, ohroziti, znamená tolik co věděti, že se předsevzatým činem nebezpečí přivádí.

(Rozh. ze dne 29. března 1928, Zm I 810/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem krajského soudu v České Lípě ze dne 13. července 1927, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným zločinem podle § 87 tr. zák., byl porušen zákon v ustanovení § 87 tr. zák., tento výrok — ponechávajíc výrok ohledně přečinu podle § 14 čís. 4 zákona z 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n. nedotknutým — a v důsledku toho i výrok o trestu a výroky s tím související se zrušují a věc odkazuje se krajskému soudu v České Lípě k novému projednání a rozhodnutí.

Důvody:

Rozsudkem krajského soudu v České Lípě ze dne 13. července 1927 byl obžalovaný uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 87 tr. zák., jehož se dopustil tím, že dne 17. října 1926 v O. činem předsevzatým ze zlomyslnosti způsobil nebezpečí v § 85 b) tr. zák. naznačené a přečinem rušení obecného míru podle § 14 čís. 4 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., jehož se dopustil tím, že při téže příležitosti veřejně popuzoval k násilnostem proti jednotlivcům pro jejich národnost. Rozsudek v otázce viny, nebyv napadnut, vešel v moc práva. Výrokem, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem podle § 87 tr. zák., byl porušen zákon v ustanovení § 87 tr. zák. Rozsudek zjišťuje ve směru skutkovém toliko, že obžalovaný dne 17. října 1926 v hostinci G-ově v O. před četnými hosty vyzval německé hosty, by české hosty, které nazval kluky, vyhodili, že tato výzva byla úspěšně provedena tím, že Češi byli skutečně vyhozeni a jeden z nich, Štěpán Š., byl stlučen. Důvody rozsudku kromě toho, co právě uvedeno, neobsahují nic více, tím však, co uvedeno, jest dána nejvýše objektivní skutková podstata zločinu podle § 87 tr. zák., to však k odsouzení nestačí. Zločin podle § 87 tr. zák. jest úmyslné (ze zlomyslnosti předsevzaté) přestoupení normy, která zakazuje přivodění nebezpečí pro život, zdraví nebo bezpečnost těla lidí; zlý úmysl pachatelův musí směřovati ku přivodění tohoto nebezpečí, zlý úmysl, ohroziti, znamená tolik co věděti, že se předsevzatým činem nebezpečí přivádí. Po této subjektivní stránce neobsahuje rozsudek nic, důvody rozsudku se v tom směru vůbec a naprosto odmlčují a nelze proto posouditi, zda rozsudek vychází ze správného výkladu ustanovení § 87 tr. zák. Bylo proto zmateční stížnosti generální prokuratury podle § 33 tr. ř. vyhověti a podle § 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo. Pro případ, že bude obžalovaný po novém projednání věci z obžaloby pro zločin podle § 87 tr. zák. sprostěn, upozorňuje se nalézací soud na amnestii, vyhlášenou rozhodnutím presidenta republiky ze dne 2. června 1927.

Čís. 3133.

Odvolacímu soudu ve věcech přestupkových jest ve smyslu § 470 tr. ř. při odvolání co do viny řešiti samostatně otázku viny a neobmeziti